

Sygn. akt I ACa 125/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Kozłowska

Sędziowie: SA Maciej Dobrzyński

SO (del.) Elżbieta Wiatrzyk – Wojciechowska (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt XVI GC 1533/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Maciej Dobrzyński Beata Kozłowska Elżbieta Wiatrzyk – Wojciechowska

Sygn. akt I ACa 125/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz (...) Bank Spółka Akcyjna w W. kwotę 633 902,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 17 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt II) oraz zasądził kwotę 38.913 zł tytułem kosztów procesu (pkt III).

Wyrok ten został wydany w oparciu o następujące ustalenia stanu faktycznego i ocenę prawną.

W dniu 11 lipca 2011 r. A. B. zawarła z P. S. umowę cesji, wskutek której na A. B. przeszły wszelkie prawa i wierzytelności wynikające z umowy przedwstępnej sprzedaży nr (...) przysługujące P. S. wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

W dniu 12 lipca 2011 r. A. B. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu hipotetycznego nr (...) na kwotę 2 782 358,21 zł oraz celem zabezpieczenia kredytu, umowę cesji wierzytelności nr (...) o zwrot wpłat z tytułu umowy przedwstępnej sprzedaży nr (...), do wysokości zadłużenia z tytułu kredytu wraz z należnościami ubocznymi.

Na poczet ceny nabycia lokalu na podstawie umowy przedwstępnej sprzedaży A. B. wpłaciła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. łącznie kwotę 3 390 000 zł brutto. Pozwana wystawiła w związku z tym 15 lipca 2011 r. fakturę VAT (...) i dokonała w tym miesiącu rozliczenia wynikającego z faktury podatku VAT w wysokości 633 902,44 zł.

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu w dniu 16 lipca 2012 r. powód wypowiedział A. B. umowę kredytu wskazując, że na dzień wypowiedzenia całość zaległych należności wynosi 237 170,19 zł. Egzekucja należności wynikającej z umowy kredytu okazała się bezskuteczna.

Pismem z 30 listopada 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. odstąpiła od umowy przedwstępnej. W dniu 15 marca 2013 r. pozwana wystawiła korektę faktury dotyczącej zapłaty ceny lokalu do wartości o.

W dniu 22 marca 2013 r., tytułem zwrotu części ceny zapłaconej przez A. B., pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 1 463 696,51 zł.

Pismem z 22 marca 2013 r., powołując się na zawartą umowę cesji wierzytelności nr (...) o zwrot wpłat z tytułu umowy przedwstępnej sprzedaży nr (...), powód wezwał pozwaną do zwrotu środków uiszczonych przez A. B. tytułem ceny, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

W piśmie z 10 kwietnia 2013 r. pozwana, odnosząc się do powołanego wezwania, wskazała, że zwrot kwoty 633 902,44 zł (podatek VAT) nastąpi niezwłocznie po podpisaniu przez Państwa B. i przekazaniu jej faktur korygujących. Takie samo stanowisko pozwana przedstawiła w kolejnych pismach, powołując się także na interpretację indywidualną Dyrektora Izby Skarbowej w W. z 16 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda wynika z umowy cesji wierzytelności nr (...) o zwrot wpłat z tytułu umowy przedwstępnej sprzedaży nr (...), wskazując na przepis art. 509 § 1 i § 2 k.c.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował roszczenia powoda wynikającego z umowy przelewu wierzytelności, w szczególności w zakresie konieczności zwrotu dochodzonej kwoty. Twierdził, iż uzależnione jest to od podpisania przez A. B. faktury korygującej oraz przekazania mu jej, ponieważ faktura korygująca bez potwierdzenia jej odbioru nie stanowi wystarczającej podstawy do obniżenia kwoty podstawy opodatkowania oraz podatku należnego.

Sąd Okręgowy nie podzielił tego stanowiska i wskazał, że obowiązek zwrotu powódce kwot wpłaconych na poczet ceny nabycia lokalu wynika z § 3 umowy cesji w związku z § 11 pkt 3 umowy przedwstępnej, zgodnie z którym w przypadku odstąpienia przez sprzedającego od umowy, sprzedający zwróci należności przysługujące kupującemu w terminie 20 dni roboczych od daty złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Zapis umowy nie uzależnia w żaden sposób zwrotu należności od podpisania faktury korygującej lub obniżenia kwoty obrotu i należnego podatku od towarów i usług przez pozwaną. Pozwana nie kwestionowała przy tym, że wskazany termin upłynął, wobec odstąpienia od umowy przedwstępnej 30 listopada 2012 r. W konsekwencji kwestie rozliczeń podatku od towarów i usług nie mogą uprawniać pozwaną do wstrzymania się ze zwrotem dochodzonej należności powodowi.

Ponadto powołana przez pozwaną interpretacja indywidualna wydana przez Dyrektora Izby Skarbowej w W., z której wynika, że wnioskodawca (pozwana) nie będąc w posiadaniu potwierdzenia otrzymania przez nabywcę korekty faktury dokumentującej sprzedaż, ani też innej wiarygodnej informacji potwierdzającej jednoznacznie, że nabywca faktycznie otrzymał fakturę korygującą, nie ma prawa do obniżenia podatku należnego o wartość podatku od towarów i usług wynikającą z faktury korygującej i żądania zwrotu nadpłaconego podatku, dotyczy konkretnego stanu faktycznego przedstawionego przez pozwaną i interpretacji wskazanego przez nią przepisu art. 29 ust. 4a (obecnie art. 29a ust. 13) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r. nr 177, poz. 1054 ze zm.).

Natomiast zgodnie z art. 29a ust. 15 pkt 4 powołanej ustawy warunku posiadania przez podatnika potwierdzenia otrzymania faktury korygującej przez nabywcę towaru lub usługobiorcę nie stosuje się w przypadku, gdy podatnik nie uzyskał potwierdzenia mimo udokumentowanej próby doręczenia faktury korygującej i z posiadanej dokumentacji wynika, że nabywca towaru lub usługobiorca wie, że transakcja została zrealizowana zgodnie z warunkami określonymi w fakturze korygującej.

Sąd Okręgowy uznał, że pozwana może wykazać obydwie warunki wynikające z powołanego przepisu: po pierwsze, że próbowała doręczyć A. B. fakturę korygującą (pозwana sama to wskazała) oraz po drugie, że A. B. posiada wiedzę, iż umowa przedwstępna, w wyniku której wpłaciła na rzecz pozwanej spółki określoną kwotę (będącą podstawą opodatkowania) została rozwiązana, zatem transakcja została zrealizowana zgodnie z warunkami określonymi w fakturze korygującej – wynika to już z samego doręczenia jej odstąpienia od umowy, a także z doręczenia jej odpisu pozwu w niniejszej sprawie.

Nadto pozwana mogła w inny sposób udokumentować doręczenie A. B. faktury korygującej, na przykład w drodze elektronicznej. Roszczenie powoda nie wynika z przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, lecz z umów, stąd powołany w odpowiedzi na pozew fakt braku wzbogacenia po stronie pozwanej, nie stanowi przesłanki do uchylecia się przez nią od spełnienia świadczenia. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Pismem z 22 marca 2013 r. powódka wezwała pozwaną do zwrotu środków uiszczonych przez kupującego w terminie 7 dni od otrzymania pisma. Pozwana udzieliła odpowiedzi na to pismo 10 kwietnia 2013 roku, stąd należało uznać, że najpóźniej w tym dniu otrzymała pismo, zatem termin wymagalności świadczenia upłynął z dniem 16 kwietnia 2013 roku. Powódka nie wskazała natomiast z czego wynika wcześniejszy termin płatności odsetek i nie złożyła dowodu wcześniejszego wezwania pozwanej do zapłaty dochodzonej kwoty. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej urzędowi. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę składa się opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opata od pozwu w kwocie 31 696,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7 200 zł.

Apelację od wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2015 r. wniosła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zaskarżając ten wyrok w części tj. w zakresie pkt I i III podnosząc:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię:

A) art. 29a ust. 15 pkt 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2014 r. polegającym na uznaniu, iż przepis ten znajduje zastosowanie do faktury korygującej wystawionej przez pozwaną w dniu 15 marca 2013 r. uzasadniając roszczenie powoda, podczas gdy zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług przepis ten nie ma zastosowania do faktur korygujących wystawionych w dniu 01 stycznia 2014 r., a tym samym pozwana nie może dokonać korekty zapłaconego podatku Vat, która jest konieczna dla powstania roszczenia o rozliczenie.

B) art. 509 i 513 k.c. polegającą na tym, że:

- A. B. skutecznie przelała na powódkę roszczenie o zwrot wpłaconej kwoty na poczet ceny lokalu obejmującej podatek Vat w kwocie 633.902,44 zł, podczas gdy uwzględnienie przez A. B. jako przedsiębiorcę ww. kwoty deklaracji podatkowej, a następnie uzyskanie zwrotu równowartości tego podatku przed zawarciem umowy cesji pociągało za sobą brak możliwości skutecznego przeniesienia na powódkę, gdyż w dacie zawarcia umowy wierzytelność już nie istniała,

- wbrew stanowisku Sądu I instancji (str. 4 uzasadnienia wyroku) pozwanej służy skuteczny zarzut oparty na art. 513 k.c. w zakresie rozliczenia przez A. B. (pierwotnego wierzyciela) ww. kwoty Vat,

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia przez Sąd I instancji zebranego materiału dowodowego, w szczególności pominięcie istotnych okoliczności oraz dokonanie ustaleń nie mających oparcia w materiale dowodowym w zakresie:

- pominięcia okoliczności, że A. B. nabyła lokal od powódki jako przedsiębiorca i związku z tym nie była odbiorcą końcowym Vat,
- pominięcia interpretacji indywidualnej Ministerstwa Finansów i błędne uznanie, że nie ma ona związku ze stanem faktycznym, wskutek błędnej wykładni przepisów o Vat wskazanych w zarzucie 1,
- dowolnym ustalenie, że pozwana nie kwestionowała konieczności zwrotu powódce kwoty dochodzonej pozwem, podczas gdy pozwana wskazywała, iż nie tylko brak jest podstaw do takiego zwrotu ale jego dokonanie stanowiłoby czyn zabroniony.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji wobec nierozpoznania istoty sprawy sprowadzającej się do rozstrzygnięcia relacji prawa i obowiązków podmiotów podatku od towarów i usług do stosowanych przepisów prawa. Wniosła także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna a zarzuty w niej podniesione nie są trafne. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd ocenę dowodów, przyjmując te ustalenia za własne oraz czyni je integralną częścią swojego uzasadnienia. Bez znaczenia jest okoliczność, że Sąd Okręgowy na stronie 4 uzasadnieniu wyroku wskazał na interpretację indywidualną Dyrektora Izby Skarbowej w W. mimo, że w sprawie pozwany złożył do akt interpretację indywidualną „Minister Finansów organ upoważniony do wydania interpretacji Dyrektor Izby Skarbowej w W.”. Jest to wyłącznie niedokładne określenie podmiotu, który wydał taką interpretację, co w żaden sposób niw rzutuje na prawidłową ocenę takiego dokumentu dokonana przez Sąd Okręgowy.

Odnosząc się do zarzutów o charakterze procesowym wskazać trzeba, że nie mogą one świadczyć o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne podniesienie zarzutu obrazy ww. przepisu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2009 r., II PK 261/08, z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05). Tego rodzaju przekonującej argumentacji zabrakło w apelacji skarżącej.

Niezasadne są również zarzuty w zakresie prawa materialnego. Wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy wskazał na istotę żądania będącego przedmiotem sporu.

A. B. zawarła z powodem umowę kredytu hipotetycznego nr (...) z dnia 12 lipca 2011 r. i umowę cesji wierzytelności nr (...) z dnia 12 lipca 2011 r. o zwrot wpłat z tytułu umowy przedwstępnej sprzedaży nr (...), do wysokości zadłużenia z tytułu kredytu wraz z należnościami ubocznymi (k.4, k.15).

Istotą żądania opisanego w pozwie nie jest, jak wskazuje w apelacji pozwana, określenie stosunku obowiązku pozwanego wynikającego z przepisów prawa podatkowego do przepisów prawa cywilnego.

Przedmiotem sprawy jest żądanie zapłaty przez pozwaną kwoty 633.902,44 zł wraz z odsetkami, wynikającej z umowy cesji wierzytelności o zwrot wpłat jakie dokonała A. B. na rzecz pozwanego (developera) z tytułu zawartej z nim umowy przedwstępnej sprzedaży z dnia 24 maja 2011 r. Zasadnie więc Sąd Okręgowy wskazał, że dla oceny tego żądania nie znajdują zastosowania przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Pozwana w apelacji wywodzi, że dla powstania roszczenia powoda konieczna jest w pierwszej kolejności korekta podatku Vat z uwagi na to, że pozwana odstąpiła od umowy zawartej z A. B.. Według pozwanej, dla powstania roszczenia powoda o rozliczenie konieczna jest korekta zapłaconego podatku Vat.

Nadto pozwana formułuje tezę, że zwrot równowartości tego podatku przez A. B. przed zawarciem umowy cesji pociągało za sobą brak możliwości skutecznego przeniesienia wierzytelności na powódkę, gdyż w dacie zawarcia umowy cesji wierzytelność już nie istniała.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego żaden z tych zarzutów nie znajduje uzasadnienia. Zasadnicze znaczenia dla oceny żądania powoda jest ustalenie jakie są skutki przelewu wierzytelności przyszłej opisanej w umowie cesji z dnia 12 lipca 2011 r. Zasadnie więc Sąd Okręgowy wskazuje, że obowiązek zwrotu powódce kwot wpłaconych na poczet ceny nabycia lokalu wynika z § 3 umowy cesji w związku z § 11 pkt 3 umowy przedwstępnej z dnia 24 maja 2011 r., zgodnie z którym w przypadku odstąpienia przez sprzedającego od umowy, sprzedający zwróci należności przysługujące kupującemu w terminie 20 dni roboczych od daty złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy (k.22).

Z akt sprawy wynika, że pozwany oświadczeniem zawartym w piśmie z dnia 30 listopada 2012 r. odstąpił od umowy zawartą z A. B. (k.33). Zatem ziścił się obowiązek pozwanego zwrotu na rzecz powoda „należności przysługujących kupującemu”, o których mowa w powołanym § 11 pkt 3 umowy przedwstępnej z dnia 24 maja 2011 r. Z treści tego sformułowania nie wynika jakikolwiek inny warunek powstania roszczenia powoda, jaki eksponuje pozwana w apelacji wskazując na realizację własnego obowiązku podatkowego związanego z odstąpieniem od umowy zawartej z A. B. (uprzednie dokonanie korekty faktury Vat).

Brak jest także podstaw do uznania jak wywodzi pozwany w apelacji, że w oparciu o umowę cesji wierzytelności z dnia 12 lipca 2011 r. A. B. nie dokonała skutecznie przelewu na powódkę roszczenia o zwrot kwoty wpłaconej na poczet nabycia ceny lokalu w części obejmującej podatek Vat w kwocie 633.902,44 zł, gdyż uzyskała zwrot równowartości tego podatku od Urzędu Skarbowego przed zawarciem umowy cesji, co pociągało brak możliwości skutecznego przeniesienia wierzytelności w tym zakresie na powódkę, bo według pozwanej wierzytelność nie istniała (strona 2 apelacji).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego takie twierdzenie nie jest uprawnione. Umowa cesji z dnia 12 lipca 2011 r. zawarta pomiędzy A. B. a powodem (kredytodawcą) miała na celu zabezpieczenie roszczeń kredytodawcy (powoda) wobec A. B.. Była to rozporządzająca umowa nienazwana, do której mają zastosowanie wszystkie przepisy dotyczące przelewu tj. art. 509-516 k.c. Z charakteru tego rodzaju przelewu wynika, że jego skutkiem jest przejście wierzytelności cedowanej z majątku cedenta do majątku cesjonariusza. Następuje więc zmiana wierzyciela, w miejsce cedenta wchodzi cesjonariusz, będący następcą prawnym, a więc sukcesorem zbywcy. Cedowana wierzytelność nie zmienia swej istoty, zachowuje tożsamość (identyczność). Cesjonariusz nabywa to samo prawo podmiotowe, które wcześniej przysługiwało cedentowi, a więc korzysta z tych samych uprawnień, które wcześniej miał cedent.

Do przelewu wierzytelności przyszłej stosuje się odpowiednio przepisy o przelewie, to oznacza, że na nabywcę wierzytelności przyszłej przechodzą wszystkie prawa, które przysługiwały uprawnionemu z takiej wierzytelności. Uprawniony (wierzyciel) z wierzytelności przyszłej ma ukształtowane już roszczenie do dłużnika o spełnienie świadczenia. Roszczenie to przysługuje mu już od chwili gdy w umowie stron zostało ono skonkretyzowane. Natomiast skonkretyzowanie tego roszczenia zostaje odroczone do czasu gdy spełnione zostaną warunki, od których uzależniono możliwość żądania spełnienia świadczenia przez wierzyciela (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2015 r., I CSK 642/14, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2007 r., IV CSK 210/07). Pogląd wyrażony w wyroku wdanym w sprawie I CSK 642/14 podzielił także Sąd Najwyższy w późniejszym orzeczeniu (wyrok z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 379/15) wskazując, że „umowa przelewu wierzytelności przyszłej przenosi na nabywcę uprawnienie do żądania spełnienia przez dłużnika świadczenia z takiej wierzytelności. Uprawnienie to realizuje się z chwilą zajścia zdarzenia wynikającego ze stosunku prawnego łączącego wierzyciela z dłużnikiem, które można też opisać jako skutek z mocą wsteczną wraz ze zrealizowaniem się stanu faktycznego”. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy przedstawił także rozbieżne poglądy Sądu Najwyższego na tle skutków cesji wierzytelności przyszłych

(wyrok z dnia 30.01.2003 r., V CKN 345/10 lub wyrok z dnia 9.08.2005 r., IV CK 157/05) które wskazują, że w dacie przelewu cedent przenosi co najwyżej ekspektatywę przyszłego prawa, jednakże poglądy te nie znalazły szerszej akceptacji w późniejszym orzecznictwie. Podzielając pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w powołanych orzeczeniach (I CSK 642/14, V CSK 379/15) należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie roszczenie powoda zostało skonkretyzowane w umowie cesji wierzytelności z dnia 12 lipca 2011 r. zawartej pomiędzy powodem a A. B. i od tej chwili powodowi przysługiwało. Zostało zaś odroczone do czasu, gdy zostaną spełnione warunki dotyczące obowiązku zwrotu przez pozwanego wniesionych przez A. B. wpłat. Taki obowiązek pozwanego i wymagalność roszczenia przysługującego powodowi wynika z § 11 pkt 3 umowy przedwstępnej z dnia 24 maja 2011 r. (k.22).

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 513 k.c. W świetle bowiem powołanego orzecznictwa dla roszczenia powoda dochodzonego w sprawie nie ma znaczenia okoliczność, że A. B. jako przedsiębiorca uzyskała w dniu 25 października 2011 r. zwrot kwoty podatku naliczonego w związku z przedłożoną fakturą z dnia 15 lipca 2011 r. (...) wystawioną przez (...) sp. z o.o. dotyczącą sprzedaży lokalu usługowego (...) przy ul. (...) w W., co wynika z informacji przesłanej przez Urząd Skarbowy w O. (k.296). Zwrot tej kwoty nastąpił po zawarciu umowy cesji wierzytelności z dnia 12 lipca 2011 r. zawartej pomiędzy powodem a A. B.. Powodowi zaś już z dniem (12 lipca 2011 r.) w oparciu o umowę cesji wierzytelności przysługiwało skonkretyzowane roszczenie „zwrot wniesionych wpłat” przez A. B.. Skoro A. B. dokonywała wpłat na rzecz pozwanego jako przedsiębiorca, wpłat tych dokonywała z uwzględnieniem podatku Vat. Nie sposób więc podzielić poglądu apelującej, że roszczenie powoda wobec pozwanego później, tj. w chwili otrzymania zwrotu podatku Vat przez A. B. przestało istnieć lub stało się nieważne.

Także uprawnienie pozwanego do obniżenia podatku należnego o wartość podatku od towarów i usług wynikającą z faktury korygującej (...) z dnia 15 lipca 2011 r. w związku z odstąpieniem od umowy przedwstępnej zawartą z A. B. (k.101) nie wpływa na zasadność roszczenia powoda dochodzonego pozwem.

W świetle powyższych rozważań, nie ma znaczenia także okoliczność podniesiona w apelacji, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku cytując art. 29a ust. 15 pkt 4 ustawy o podatku od towarów i usług, nie powołał się na przepis art. 12 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (DZ.U. z 2013 r., poz. 35), który wskazuje, że dla dokumentowania czynności dokonanych przed dniem 1 stycznia 2014 r. stosuje się przepisy art. 106 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu obowiązującym przed tym dniem, oraz przepisy wydane na jego podstawie, z zastrzeżeniem ust. 2. Według zaś ustępu 2 tego przepisu, do wystawiania faktur korygujących faktury wystawione przed dniem 1 stycznia 2014 r. i faktury wystawione zgodnie z ust. 1 oraz do wystawiania faktur będących duplikatami takich faktur stosuje się odpowiednio przepisy art. 106j–106l ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. W myśl zaś ustępu 3 tego przepisu, akceptację przesyłania faktur w formie elektronicznej, wyrażoną na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2014 r., uznaje się za akceptację stosowania faktur elektronicznych, o której mowa w art. 106n ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Z przedstawionych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku, stosując art. 385 k.p.c. Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego wynika z art. 98 k.p.c. w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015, Nr 1804) i § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. Nr 490 j.t.).

Maciej Dobrzyński Beata Kozłowska Elżbieta Wiatrzyk-Wojciechowska